

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.129 van 3 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 november 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat J. TIELEMAN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Somalische nationaliteit, verklaart samen met haar echtgenoot en haar 3 kinderen het Rijk te zijn binnen gekomen op 8 juli 1998.

Op 9 juli 1998 verklaren verzoekster en haar echtgenoot, ook in naam van hun 3 kinderen, zich vluchteling.

Op 7 mei 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekster, haar echtgenoot en haar 3 kinderen geweigerd wordt.

Op 22 mei 2001 tekenen verzoekster en haar echtgenoot beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 13 juli 2001 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dit beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 8 oktober 2001 dienen verzoekster en haar echtgenoot, ook in naam van hun 3 kinderen, een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster en haar 3 kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 december 2001. Ook aan de echtgenoot wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2001 stellen verzoekster en haar echtgenoot tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 132.142 van 9 juni 2004.

Op 14 maart 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 april 2007, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 januari 2004 dienen verzoekster en haar echtgenoot, ook in naam van hun 3 kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van Vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2007 dienen verzoekster en haar echtgenoot, ook in naam van hun 3 kinderen, een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 22 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 19 januari 2004 en 16 februari 2007 onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 april 2007.

Op 26 juli 2007 dient verzoekster, ook in naam van haar 3 kinderen, een tweede asielaanvraag in.

Op 24 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar 3 kinderen geweigerd wordt.

Op 12 november 2007 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 8969 van 19 maart 2008 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 13 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster en haar 3 kinderen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 15 januari 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 2 januari 2008 dient verzoekster, ook in naam van haar 3 kinderen, een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 26 november 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, Nederlands leerde en goed Nederlands spreekt, Vrijwilligerswerk verricht, verschillende attesten waaronder een attest textieltechnieken kan voorleggen, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenisverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 09.07.1998 een eerste maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 13.07.2001 afgesloten met de beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 06.09.2001. Op 19.10.2001 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, haar betekend op 03.12.2001. Betrokkene diende ten laatste op 02.01.2002 het grondgebied te verlaten doch zij verkoos dit niet te doen en verbleef van 02.01.2002 tot 26.07.2007 illegaal in België. Op 26.07.2007 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 21.03.2008 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus+weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13.12.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, haar betekend op 15.01.2008. In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981, gewijzigd bij artikel 70 van het KB van 27 april 2007, werd er aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 afgeleverd. Deze werd tot 13.04.2008 verlengd. Op 14.04.2008 werd haar een laatste termijn van 15 (vijftien) dagen toegestaan om het grondgebied te verlaten, dit werd gemeld op de bijlage 13 quinquies.

Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft zij opnieuw illegaal in België. Uit deze langdurige perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan drie jaar en twee maanden (eerste procedure) en ongeveer 8 maanden (tweede procedure)- was ook niet van die aard dat ze onredelijk lang kan worden beschouwd.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Verzoekster beweert dat zij uit Somalië vluchtte aangezien zij er werd vervolgd en er werd blootgesteld aan folteringen en onmenselijke en vernederende omstandigheden en zij vreest dat haar dochter gedwongen besneden zal worden bij een terugkeer doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit Somalië vluchtte aangezien zij er werd vervolgd en er werd blootgesteld aan folteringen en onmenselijke en vernederende omstandigheden en de vermelding dat zij vreest dat haar dochter gedwongen besneden zal worden bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Somalië vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Somalië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Rapporten en artikelen zoals van Amnesty International, Human Rights Watch schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in het land. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (RvV 27 juli 2007, nr. 1.018).

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Somalië geeft en stelt dat alle reizen worden afgeraden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: * Het reisadvies wordt opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadgeving, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen". Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het geboortecertificaat op naam van F.X.C.; er dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat de authenticiteit van het geboortecertificaat ondergraaft werd door een discrepantie. Gezien er ernstig getwijfeld wordt aan de door betrokkene beweerde Somalische nationaliteit kan de authenticiteit van het document, volgens het CGVS, verder worden betwijfeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de verklaringen van verzoekster over dit document geenszins kunnen overtuigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verwijst naar diverse arresten die genomen zijn op grond van artikel 8 EVRM. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen bijvoorbeeld van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De verplichte scholing van de kinderen is gestart in illegaal verblijf. De verplichte scholing heeft slechts van september 2007 tot april 2008 plaatsgevonden in legaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tevens wist betrokkene dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen bij een gedwongen vertrek gescheiden zouden worden van hun vertrouwde omgeving, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene haar kinderen tegen dit risico diende te beschermen door gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daardoor heeft betrokkene haar kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu meent schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Wat betreft de verwijzing naar de 'Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' die wijst op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. De asielprocedures hebben immers iets minder dan drie jaar en twee maanden (eerste procedure) en ongeveer acht maanden (tweede procedure) geduurd en bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Er dient opgemerkt te worden dat de kinderen niet schoolplichtig waren tijdens de eerste asielprocedure. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen enkel feit is in het dossier van verzoekster dat in strijd is met de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

Op 26 november wordt aan verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Reden van de maatregel:

** Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)*

** De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 21.03.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus+weigering subsidiaire bescherming'*

** Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.01.2008. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekster werd reeds op 15 januari 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Verzoekster heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel, zodat het definitief is en principieel uitvoerbaar. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang. De exceptie van verwerende partij in dit verband is gegrond. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

2.2. Verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot

nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan:

"EERSTE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

1. Wat betreft het zogenaamd illegaal verblijf van verzoekster en haar kinderen

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster en haar kinderen van 02.01.2002 tot 26.07.2007 illegaal in ons land zouden hebben verbleven.

Verzoekster heeft in deze periode echter twee maal een aanvraag gedaan tot machtiging van een verblijf tot meer dan drie maanden.

Uit de aard van artikel 9 bis Vreemdelingenwet blijkt echter voldoende dat verzoekster in ons land diende te verblijven teneinde een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken af te wachten.

Dit blijkt voldoende uit de vaste rechtspraak van de Raad van State. Volgens de Raad van State kan de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing nemen tot een eventuele verwijdering van verzoekers vooraleer een beslissing te hebben genomen over de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Zo stelt de Raad van State in zijn arrest van 17.01.1995 (vrije vertaling):

"Het is aan de Bevoegde Minister om, vooraleer een verwijderingmaatregel te nemen, een beslissing te nemen over het verzoek tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden, met een uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die deze aanvraag verantwoorden."

Deze rechtspraak werd onder andere herhaald in de arresten van de Raad van State dd. 24.12.1997 en 01.06.2004 (vrije vertaling)

"Vooraleer een verwijderingmaatregel te nemen, dient de bevoegde Minister een beslissing te nemen over het verzoek tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden gericht aan de burgemeester van de bevoegde gemeente, met een uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die deze aanvraag verantwoorden. In dit geval diende de verwerende partij vooraleer de beslissing te nemen op 27 juli 1995 dat men het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moest betekenen, een beslissing te nemen over de aanvraag tot regularisatie van verblijf van verzoeker dd. 20.07.1995"

« Aangezien, indien er een verzoek tot machtiging van verblijf is ingediend in overeenstemming met artikel 9.3 van de Wet van 15 December 1980, de Minister van Binnenlandse Zaken geen verwijderingmaatregel kan nemen zolang er geen beslissing werd genomen over dat verzoek. "

Hieruit blijkt voldoende dat verzoekers overeenkomstig de aard van artikel 9bis Vreemdelingenwet feitelijk gedwongen waren in België te verblijven zolang er geen beslissing genomen werd inzake hun aanvraag tot machtiging van verblijf. De bestreden beslissing stelt dan ook foutief dat zij van 02.01.2002 tot 28.07.2007 illegaal in België verbleef. Daar waar de bestreden beslissing stelt: "Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten." Houdt de bestreden beslissing met hetgeen hierboven werd uiteengezet. De bestreden beslissing is bijgevolg foutief gemotiveerd.

2. Wat betreft mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

2.1. Verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen

De bestreden beslissing stelt: "Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging van verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Verzoekster stelt dat een loutere verwijzing naar de asielpcedure ten zeerste onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoekster haalt een voorbeeld uit de vaste rechtspraak van de Raad van State aan:

"Het toepassingsgebied van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet verschilt van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Een omstandigheid die wordt aangevoerd tot staving van een aanvraag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en die als dusdanig wordt verworpen kan de indiening in België wettigen van een aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden. Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen.

Indien de afgevaardigde van de minister bijgevolg niet de redenen uiteenzet waarom zij van oordeel was dat de scholing geen uitzonderlijke omstandigheid vormde in de zin van deze wetsbepaling en voor zover de beslissing de aanvraag om een verblijfsvergunning af te wijzen en het bevel om het grondgebied te verlaten, helemaal niet het argument weerleggen volgens hetwelk de vreemdeling niet kan terugkeren om aan de Belgische diplomatieke overheden noch in het land waarvan zij de nationaliteit bezit, noch in het land waar zij altijd heeft verbleven, een verblijfsvergunning aan te vragen, zijn de middelen die zijn gebaseerd op de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en op de art. 9, lid 3 en 62 Vreemdelingenwet ernstig." (R.v.St. (Ile k.) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M, 2001 (samenvatting), 33.)

De motivering is dan ook duidelijk op dit punt manifest onjuist.

Verzoekster heeft expliciet verwezen naar haar asioldossier waarvan zij wenst dat de Dienst Vreemdelingen dit asielaars beoordeelde in het licht van art. 3 EVRM. Dat gedaagde er hoegenaamd niet in geslaagd is een risico op een schending van artikel 3 EVRM te weren. Minstens dit blijkt niet uit de motivering. Dat niet anders kan besloten worden dat de motivering niet afdoende is gelet op het mogelijke risico dat verzoekster loopt bij een gedwongen terugkeer.

2.2. Het individuele risico inzake de persoonlijke veiligheid van verzoekster en haar kinderen

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers in hun aanvraag niet in slagen om het individuele risico aan te tonen.

Verzoekster heeft echter in haar verzoekschrift duidelijk uiteen gezet welk individueel risico zij meent te lopen.

Zij meent immers dat de veiligheidssituatie in Somalië zodanig is dat zij en haar kinderen dreigen blootgesteld te worden aan veralgemeend geweld.

Bovendien vreest verzoekster dat haar dochter net als haar besneden zou worden.

Verzoekster werd zelf, zoals gebruikelijk is, binnen de Somalische traditie, besneden. Zij vreest dat haar dochter indien ze terug zouden moeten keren naar Somalië ook gedwongen besneden zou worden.

Besnijden is immers een gruwelijke gewoonte waaraan meisjes zich in Somalië moeten onderwerpen, zoniet dreigen ze uitgestoten te worden,

"Girls in Somalia are circumcised before the age of five years, usually by female family members, although it is also performed legally there in some hospitals. Uncircumcised women are seen as unclean. The most common procedure is "fibulation", which involves removing and suturing most external genital tissue, leaving only a posterior opening. In 1995, it was estimated that 98 percent of Somali women had undergone female genital mutilation."

Indien verzoekers gedwongen zouden worden terug te keren naar hun land van herkomst zou verzoeksters dochttertje gedwongen besneden worden, hetgeen een foltering, onmenselijk en vernederende behandeling zou zijn en op die wijze een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Deze twee elementen wijzen duidelijk op een individueel risico van verzoekster en haar kinderen. De bestreden beslissing is dan ook wat dit argument betreft foutief gemotiveerd.

3. Wat betreft de lange asielpcedure.

Verzoekers eerste asielpcedure duurde drie jaar en twee maanden. Op het moment van het beëindigen van die procedure ging verzoeksters oudste kind reeds naar school. Hij zou immers drie maanden later 6 jaar worden. Het was gezien die omstandigheden dus aangewezen dat O. reeds dan les zou volgen.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat "de kinderen niet schoolplichtig waren tijdens de eerste asielpcedure" is de beslissing bijgevolg erg betwistbaar en onvoldoende gemotiveerd.

4. Wat betreft het vaststaand werkaanbod.

Op 24.04.2008 vulde verzoekster het initiële verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet aan met enkele relevante stukken:

Attest van basisschool Koninklijk Atheneum Tervuren met betrekking tot O. A., dd. 08.04.2008

Attest van basisschool Koninklijk Atheneum Tervuren met betrekking tot A. A., dd. 08.04.2008

Brief van Mevr. R. V., dd. 21.04.2008

Vaststaand werkaanbod aan cliënt uitgaande van J. P., directeur van (...).

Verzoekster deed in het verleden reeds vrijwilligerswerk voor (...). Zij zou deze activiteiten graag voortzetten. (...) wil haar in dienst nemen indien ze over de nodige verblijfsdocumenten zou beschikken.

Volgens het regeerakkoord dd. 18.03.2008 van de huidige regering werd bevestigd dat voorgaande elementen samen met een duurzame verankering in België, aanleiding zouden geven tot een regularisatie van verzoeksters verblijf:

Volgens deze principes zouden mensen zonder een wettige verblijfsvergunning de kans krijgen een arbeids- en verblijfsrecht te verwerven indien ze een vaststaand werkaanbod hebben. Ook de duurzame lokale verankering dient volgens deze principes in aanmerking te worden genomen.

Verzoekster heeft haar duurzame verankering in ons land voldoende aangetoond en heeft een vaststaand werkaanbod.

De bestreden beslissing maakt echter geen melding van deze elementen. Zij laat na te repliceren op de aanvulling die haar werd toegestuurd. De bestreden beslissing werd dan ook foutief gemotiveerd.

5. Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd

Verzoekster is vooreerst van mening dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken formeel niet gemotiveerd werd op een aantal punten. Verzoekster meent dat er geen formele motivering van de bestreden beslissing voorhanden is.

Ondergeschikt is zij van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1 999, nr. 1 89)0."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster, met betrekking tot de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, tevens inhoudelijke kritiek levert en erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven. Hieruit blijkt dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, alsook van de toepasselijke wetsbepaling die in de bestreden beslissing wordt weergegeven, zodat verzoekster geen belang heeft bij de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht.

Bij verwijzing naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidt verwerende partij er verder op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt geschonden. De gemachtigde van de minister heeft de loutere beweringen van verzoekster terecht niet aanvaard als buitengewone omstandigheid en bijgevolg haar aanvraag onontvankelijk verklaard. Verwerende partij wijst erop dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet een algemene regel is ten opzichte van dewelke artikel 9bis van dezelfde wet zich als een restrictief toe te passen uitzondering verhoudt. Verwerende partij verduidelijkt dat laatst genoemd artikel geenszins werd ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te bieden alsnog een verblijfsvergunning voor langer dan 3 maanden te bekomen. Bijgevolg brengt het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht met zich mee. De gemachtigde van de minister wees tevens terecht op het illegale verblijf van verzoekster van 02.01.2002 tot 26.07.2007.

Verwerende partij stelt verder dat de argumenten van verzoekster betreffende de lange asielprocedure, de schoolplicht van haar oudste zoon en haar vage en ongestaafde beweringen over de problemen in hun land van herkomst in het kader van artikel 3 van het EVRM, niet kunnen worden weerhouden. De bestreden beslissing is wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd.

Verwerende partij merkt ten slotte op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM geschonden acht. Bijgevolg kan verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen.

Bovendien is verwerende partij van mening dat de onderdelen van het middel waarin door verzoekster slechts op zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels en de opgeworpen schendingen dus niet naar behoren werden toegelicht, als onontvankelijk dienen te worden beschouwd.

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, wordt erop gewezen dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster uit in het verzoekschrift kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat deze motivering volgens verzoekster foutief en niet afdoende is. Zij meent dat verwerende partij onterecht heeft beslist de door verzoekster bijgebrachte elementen, waaronder de lange asielprocedure, het vaststaand werkaanbod en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing worden de motieven ervan opgesomd, namelijk dat de elementen van integratie, noch het feit dat haar kinderen in België naar school gaan, buitengewone omstandigheden vormen, dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat zij gedurende lange tijd illegaal in België verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan zij reeds het voorwerp uitmaakte, dat de problemen in het land van herkomst geen risico vormen op foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden, dat zij slechts verwijst naar de algemene toestand in Somalië en daarbij geen individueel risico aantoont, dat verzoekster bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoont, dat zij geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen die reeds werden behandeld en niet werden aanvaard tijdens haar asielprocedure, dat het negatieve reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken niet kan worden toegepast op de situatie van verzoekster, dat reeds bleek uit het oordeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en uit het arrest nr. 8969 van 19 maart 2008 van de Raad dat aan de authenticiteit van de geboorteakte wordt getwijfeld en dit document geenszins overtuigt, dat artikel 8 van het EVRM niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoeksters gezins- of privéleven, dat verzoekster niet aantoont dat haar situatie in het kader van artikel 8 van het EVRM

volkomen gelijk is aan die van iemand anders, dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan, niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid en dat verzoekster geen beroep kan doen op de Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, daar de schoolplicht van de kinderen van verzoekster tijdens de eerste asielprocedure niet werd weerhouden.

3.4.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat verwerende partij foutief heeft vastgesteld dat zij van 2 januari 2002 tot 26 juli 2007 illegaal in België verbleef. Verzoekster wijst erop dat zij in die periode 2 maal een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat uit de aard van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat zij feitelijk gedwongen werd in België te verblijven zolang er geen beslissing werd genomen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kon verzoekster geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient opgemerkt te worden dat de loutere indiening van een verzoek om tot verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing uitging van een niet correcte feitenvinding. Vanaf 2 januari 2002 bevond zij zich illegaal in het Rijk. De verwijzing naar bepaalde arresten van de Raad van State doet hieraan geen afbreuk, omdat er evenzeer arresten zijn in andere zin, zoals hierboven aangegeven.

3.4.2. Verzoekster voert vervolgens de schending aan van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster voert vooreerst aan dat waar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in de motivering van de bestreden beslissing weerlegd wordt door de loutere verwijzing naar de asielprocedure van verzoekster, dit ten zeerste onvoldoende is om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State duidt verzoekster op het feit dat de door haar ingeroepen elementen in de asielprocedure niet hebben geleid tot een positieve beslissing, niet tot gevolg heeft dat uit deze elementen niet zou kunnen afgeleid worden dat deze elementen geen omstandigheid zouden kunnen uitmaken die toelaten een verblijfsmachtiging in België aan te vragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève. In het licht van voornoemd verdrag onderzoeken de asielinstanties of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben evenwel een ruimere inhoud (RvS 9 februari 2007, nr. 167.672).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de asielprocedure van verzoekster en de door verzoekster aangehaalde vrees wordt verder onderzocht. Zo stelt de bestreden beslissing dat: *“Verzoekster beweert dat zij uit Somalië vluchtte aangezien zij er werd vervolgd en er werd blootgesteld aan folteringen en onmenselijke en vernederende omstandigheden en zij vreest dat haar dochter gedwongen besneden zal worden bij een terugkeer doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit Somalië vluchtte aangezien zij er werd vervolgd en er werd blootgesteld aan folteringen en onmenselijke en vernederende omstandigheden en de*

vermelding dat zij vreest dat haar dochter gedwongen besneden zal worden bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Somalië vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Somalië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Rapporten en artikelen zoals van Amnesty International, Human Rights Watch schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in het land. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (RvV 27 juli 2007, nr. 1.018).”

De algemene uiteenzetting van verzoekster en de herhaling van de elementen die zij naar aanleiding van haar asielaanvraag heeft aangevoerd, doet geen afbreuk aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt overwogen. Verzoekster betwist niet dat haar asielaanvragen werden afgewezen. Uit haar aanvraag blijkt dat zij geen andere elementen betreffende haar vrees voor terugkeer naar Somalië heeft aangehaald. Zij heeft enkel gewezen op de algemene toestand in Somalië. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gesteld dat verzoekster geen persoonlijk bewijs levert dat haar leven, en dat van haar kinderen, aldaar in gevaar zou zijn. Ook de opmerking van verzoekster “*dat een loutere verwijzing naar de asielprocedure ten zeerste onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden*” is feitelijk onjuist nu uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar hetgeen werd beslist in de asielprocedure én naar het feit dat verzoekster geen enkel concreet bewijs voorlegt van een vrees voor vervolging indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst en naar het feit dat verzoekster geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht.

Verzoekster voert aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat er geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt over artikel 3 van het EVRM het volgende gesteld: “*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*” en “*Verzoekster beweert dat zij uit Somalië vluchtte aangezien zij er werd vervolgd en er werd blootgesteld aan foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden en zij vreest dat haar dochter gedwongen besneden zal worden bij een terugkeer doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit Somalië vluchtte aangezien zij er werd vervolgd en er werd blootgesteld aan foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden en de vermelding dat zij vreest dat haar dochter gedwongen besneden zal worden bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Somalië vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Somalië en betrokkene geen persoonlijke*

bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Rapporten en artikelen zoals van Amnesty International, Human Rights Watch schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in het land. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (RvV 27 juli 2007, nr. 1.018)."

Verzoekster toont niet aan dat deze overwegingen kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

In zoverre verzoekster in huidig verzoekschrift opnieuw de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en uiteenzet dat er een risico is inzake haar persoonlijke vrijheid en die van haar kinderen, vereist artikel 3 van het EVRM dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel.

Verzoekster zet in het middel hierover het volgende uiteen: *"Het individuele risico inzake de persoonlijke veiligheid van verzoekster en haar kinderen: De bestreden beslissing stelt dat verzoekers in hun aanvraag niet in slagen om het individuele risico aan te tonen. Verzoekster heeft echter in haar verzoekschrift duidelijk uiteen gezet welk individueel risico zij meent te lopen. Zij meent immers dat de veiligheidssituatie in Somalië zodanig is dat zij en haar kinderen dreigen blootgesteld te worden aan veralgemeend geweld. Bovendien vreest verzoekster dat haar dochter net als haar besneden zou worden. Verzoekster werd zelf, zoals gebruikelijk is, binnen de Somalische traditie, besneden. Zij vreest dat haar dochter indien ze terug zouden moeten keren naar Somalië ook gedwongen besneden zou worden. Besnijdenis is immers een gruwelijke gewoonte waaraan meisjes zich in Somalië moeten onderwerpen, zoniet dreigen ze uitgestoten te worden,"* *"Girls in Somalia are circumcised before the age of five years, usually by female family members, although it is also performed legally there in some hospitals. Uncircumcised women are seen as unclean. The most common procedure is "fibulation", which involves removing and suturing most external genital tissue, leaving only a posterior opening. In 1995, it was estimated that 98 percent of Somali women had undergone female genital mutilation."* *Indien verzoekers gedwongen zouden worden terug te keren naar hun land van herkomst zou verzoeksters dochtertje gedwongen besneden worden, hetgeen een foltering, onmenselijk en vernederende behandeling zou zijn en op die wijze een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Deze twee elementen wijzen duidelijk op een individueel risico van verzoekster en haar kinderen. De bestreden beslissing is dan ook wat dit argument betreft foutief gemotiveerd."*

In de mate waarin verzoekster herhaalt wat ze in haar aanvraag heeft uiteengezet, wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad in dit verband op het arrest van de Raad nr. 8969 van 19 maart 2008 waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en waaruit blijkt dat verzoekster haar afkomst uit Somalië niet aannemelijk kan maken. Betreffende verzoeksters vrees voor besnijdenis van haar dochter wordt in dit arrest overwogen dat verzoekster dit pas tijdens de tweede asielaanvraag heeft aangevoerd en dat dit des te meer klemt daar verzoekster wel een medisch attest neerlegde bij haar eerste asielaanvraag over andere littekens van dit kind en verzoekster het niet nuttig achtte deze vrees voor besnijdenis bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar vragenlijst op te werpen. Het arrest vervolgt dat verzoekster op de eerste plaats haar identiteit en nationaliteit dient aan te tonen aangezien het verzet tegen de besnijdenis en de mogelijke sociale aanvaarding ervan culturele en nationale verschillen vertoont. In het licht van hetgeen in dit arrest wordt overwogen over de

niet vaststaande Somalische afkomst van verzoekster en de vrees voor besnijdenis van haar dochter, wordt vastgesteld dat de elementen die verzoekster in het middel aanvoert stuk voor stuk betrekking hebben op de toestand in Somalië en daarom niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster of haar kinderen een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.3. Betreffende de lange asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat betreft de verwijzing naar de ‘Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ die wijst op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. De asielprocedures hebben immers iets minder dan drie jaar en twee maanden (eerste procedure) en ongeveer acht maanden (tweede procedure) geduurd en bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Er dient opgemerkt te worden dat de kinderen niet schoolplichtig waren tijdens de eerste asielprocedure. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”* Uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat niet is voldaan aan de criteria van de Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster verwijst in haar aanvraag. Deze Toelichting betreft asielprocedures met een duur van drie jaar, met de bijkomende voorwaarde dat men kinderen heeft die schoolplichtig zijn. Aangezien een kind slechts schoolplichtig wordt in het kalenderjaar waarin het zes jaar wordt, voldeed de oudste zoon van verzoekster, geboren op 15 januari 1996, ten tijde van het einde van de eerste asielprocedure, namelijk op 13 juli 2001, nog niet aan deze voorwaarde. Verzoekster ontkent niet dat haar oudste kind niet schoolplichtig was tijdens haar asielprocedure, maar voert aan dat hij drie maand later schoolplichtig zou worden. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat de toelichting duidelijk is en in de bestreden beslissing op een correcte wijze werd toegepast. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met deze elementen, noch dat de gemachtigde van de minister tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen of zijn beslissing heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding.

3.4.4. Verzoekster is voorts van mening dat zij in aanmerking komt om geregulariseerd te worden gelet op het regeerakkoord van 18 maart 2008. In het verzoekschrift poogt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij voert als eerste criterium in het kader van het regeerakkoord nogmaals de lange eerste asielprocedure van 3 jaar en 2 maanden aan. Als tweede criterium duidt zij erop dat haar oudste zoon wel degelijk naar school ging zodat aan het criterium van de schoolplicht is voldaan. Ten derde beroept verzoekster zich op de principes van het regeerakkoord waarbij *“mensen zonder een wettige verblijfsvergunning de kans krijgen een arbeids- en verblijfsrecht te verwerven indien ze een vaststaand werkaanbod hebben”*. Verzoekster stelt in dit kader het volgende: *“Op 24.04.2008 vulde verzoekster het initiële verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet aan met enkele relevante stukken:*

- *Attest van basisschool Koninklijk Atheneum Tervuren met betrekking tot O.A., dd. 08.04.2008*
- *Attest van basisschool Koninklijk Atheneum Tervuren met betrekking tot A.A., dd. 08.04.2008*
- *Brief van Mevr. R.V., dd. 21.04.2008*
- *Vaststaand werkaanbod aan cliënt uitgaande van J.P., directeur van (...).*

Gelet op het regeerakkoord van 18 maart 2008 geven - naar de mening van verzoekster - de voorgaande 2 elementen, samen met haar vaststaand werkaanbod en haar reeds voldoende bewezen integratie aanleiding voor regularisatie van haar verblijfstoestand. Verzoekster stelt tevens het volgende: *“de bestreden beslissing maakt echter geen melding van deze elementen. Zij laat na te repliceren op de aanvulling die haar werd toegestuurd. De bestreden beslissing werd dan ook foutief gemotiveerd”*.

Er wordt vooreerst op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch

bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

Betreffende de duur van de asielprocedure en het niet schoolplichtig zijn van de kinderen wordt verwezen naar punt 3.4.3. van dit arrest.

Betreffende het vaststaand werkaanbod waarvan verzoekster melding zou hebben gemaakt in een aanvulling van 24 april 2008 op haar aanvraag, dient te worden opgemerkt dat geen dergelijke aanvulling van de aanvraag kan worden teruggevonden in het administratief dossier. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister met dit element geen rekening houden. Alleszins wordt herhaald dat, zelfs al zou verzoekster een werkaanbod hebben, het regeerakkoord geen afdwingbare norm uitmaakt.

3.4.5. Inzoverre verzoekster ten slotte de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. In de mate dat de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, is het enige middel onontvankelijk.

3.4.6. Er dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaand onderzoek genoegzaam blijkt dat de opgegeven motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Bijgevolg maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom verwerende partij de mening is toegedaan dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 62 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van het EVRM kan evenmin worden aangenomen. Het enige middel is ongegrond.

Verzoekster voert geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 19 november 2008 werd gegeven.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.